

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 14CoPr/1/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8720202682
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 08. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Lajoš
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2025:8720202682.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Lajoša a členov senátu JUDr. Andreja Radomského a JUDr. Kataríny Krochtovej, v spore žalobkyne: A. B. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom D. E. XXXX/X, XXX XX F., právne zastúpenej: IKC – advokátska kancelária s.r.o., Hruny 11B, 080 01 Prešov, IČO: 56 108 222, proti žalovanému: F. G. H. I., C. XXX, XXX XX F., J.: XX XXX XXX, právne zastúpenému: JUDr. Martin Staroň, advokát, Hlavná 89, 080 01 Prešov, IČO: 42 083 541, o neplatnosť skončenia pracovného pomeru a iné s príslušenstvom, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Prešov č. k. 19Cpr/15/2023-314 z 03.12.2024 takto

rozhodol:

I. Potvrdzuje rozsudok.

II. Žalovanému voči žalobkyni priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%, o výške ktorého rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 19Cpr/15/2023-314 z 3.12.2024 (ďalej len „napadnutý rozsudok“), v poradí druhým, rozhodol takto, cit:
„I. Súd žalobu z a m i e t a.

II. Žalovaný má voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%, o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.“

2. Rozhodol tak o žalobe žalobkyne zo 14.09.2020, ktorou sa po zmene navrhutej podaním doručeným 23.11.2021 v spojení s podaním doručeným 26.11.2021, pripustenej uznesením č. k. 9Cpr/14/2021–122 z 10.05.2022 domáhala určenia, že skončenie pracovného pomeru z 16.07.2020 dané žalovaným voči žalobkyni je neplatné, pracovný pomer žalobkyne u žalovaného, ktorý vznikol na základe pracovnej zmluvy z XX.XX.XXXX naďalej trvá a žalovaný je povinný v lehote do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku zaplatiť žalobkyni náhradu mzdy brutto z dôvodu neplatného skončenia pracovného pomeru nasledovne: 1. sumu 1.938,31 eur spolu s 5 % úrokom z omeškania od 07.08.2020 do zaplataenia, 2. sumu 1.938,31 eur spolu s 5 % úrokom z omeškania od 07.09.2020 do zaplataenia, 3. sumu 1.938,31 eur spolu s 5 % úrokom z omeškania od 07.10.2020 do zaplataenia, 4. sumu 1.938,31 eur spolu s 5 % úrokom z omeškania od 07.11.2020 do zaplataenia, 5. sumu 1.938,31 eur spolu s 5 % úrokom z omeškania od 07.12.2020 do zaplataenia, 6. sumu 1.938,31 eur spolu s 5 % úrokom z omeškania od 07.01.2021 do zaplataenia, 7. sumu 1.938,31 eur spolu s 5 % úrokom z omeškania od 07.02.2021 do zaplataenia, 8. sumu 1.938,31 eur spolu s 5 % úrokom z omeškania od 07.03.2021 do zaplataenia, 9. sumu 1.938,31 eur spolu s 5 % úrokom z omeškania od 07.04.2021 do zaplataenia, 10. sumu 1.938,31 eur spolu s 5 % úrokom z omeškania od 07.05.2021 do zaplataenia, 11. sumu 1.938,31 eur spolu s 5 % úrokom z omeškania od

07.06.2021 do zaplataenia, 12. sumu 1.938,31 eur spolu s 5 % úrokom z omeškania od 07.07.2021 do zaplataenia, 13. sumu 1.938,31 eur spolu s 5 % úrokom z omeškania od 07.08.2021 do zaplataenia, 14. sumu 1.938,31 eur spolu s 5 % úrokom z omeškania od 07.09.2021 do zaplataenia, 15. sumu 1.938,31 eur spolu s 5 % úrokom z omeškania od 07.10.2021 do zaplataenia, 16. sumu 1.938,31 eur spolu s 5 % úrokom z omeškania od 07.11.2021 do zaplataenia, 17. sumu 1.938,31 eur spolu s 5 % úrokom z omeškania od 07.12.2021 do zaplataenia. Žalobkyňa súčasne žiadala priznať jej voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

3. Prípád právne posúdil podľa § 13 ods. 3, § 48 ods. 1, § 59 ods. 1 a 2, § 71 ods. 1 až 3 a § 77 zákona č. 311/2001 Z. z. ZP v znení neskorších predpisov (ďalej len „ZP“), § 11 ods. 4 písm. l) zákona č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 369/1990 Zb.“) a vo vzťahu k nároku na náhradu trov konania podľa § 255 ods. 1 a 262 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“).

4. Na podklade vykonaného dokazovania súd prvej inštancie ustálil, že žalovaný ako zamestnávateľ a žalobkyňa ako zamestnanec uzavreli XX.XX.XXXX pracovnú zmluvu, ktorým dňom medzi nimi vznikol pracovný pomer. V bode 2. tejto zmluvy bolo ako druh práce dohodnuté „poverená riadením Parku kultúry a oddychu“, v bode 3. bol dohodnutý pracovný pomer na dobu určitú „do návratu A. B. K., riaditeľa F. G. H. I. z verejnej funkcie prednostu I. L. F., najneskôr však do XX.XX.XXXX“, v bode 4. že pracovný pomer sa môže predĺžiť iba z dôvodu uvedeného v § 48 ods. 4 ZP, v bode 5. že miesto výkonu práce zamestnanca je A. F., v bode 6. že pracovisko zamestnanca je F. G. H. I., C. XX, XXX XX F. a v bode 7. že zamestnávateľ a zamestnanec sa nedohodli na skúšobnej dobe. Ďalej zistil, že žalovaný a žalobkyňa XX.XX.XXXX uzavreli Dohodu o zmene pracovnej zmluvy v zmysle § 54 ZP, podľa ktorého bol pracovný pomer dohodnutý na dobu určitú, najneskôr do XX.XX.XXXX a že A. M. A. F. prijalo na svojom 20. zasadnutí dňa XX.XX.XXXX F. E. XXX/XXXX k materiálú: Návrh na poverenie riadenia F. G. H. I. uznesenie, ktorým podľa § 11 ods. 4 písmeno l) zákona č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení v znení neskorších predpisov na návrhy primátorky mesta F. J. H. N., vymenovalo A. B. C. do funkcie riaditeľky F. G. H. I., C. XX, XXX XX F., J.: XX XXX XXX s účinnosťou od XX.XX.XXXX do návratu A. B. K., dlhodobo uvoľneného na výkon verejnej funkcie, do skončenia alebo zániku jeho pracovného pomeru, ak by táto skutočnosť nastala skôr. Nadväzne vychádzal zo zistenia, že žalovaný a žalobkyňa uzavreli Dohodu o zmene pracovnej zmluvy v zmysle § 54 ZP z 31.05.2016, podľa ktorej bola žalobkyňa ako zamestnanec povinná vykonávať nasledovný druh práce: riaditeľka F. G. H. I. s tým, že pracovný pomer bol dohodnutý na dobu určitú, do návratu A. B. K., ktorý je dlhodobo uvoľnený na výkon verejnej funkcie, do funkcie riaditeľa F. G. H. I., resp. do skončenia alebo zániku jeho pracovného pomeru, ak by táto skutočnosť nastala skôr a že dňa XX.XX.XXXX uzavreli dohodu o zmene pracovnej zmluvy v zmysle § 54 ZP, ktorým sa zmenil pracovný čas zamestnanca na 37,5 hodín/týždenne (100% pracovný úväzok). Ďalej vychádzal zo zistenia, že podľa Oznámenia o skončení štátnozamestnaneckého pomeru na základe zákona z 15.07.2020, č. O./XXXXXX P. A. P. O. Q. podľa § 82 ods. 7 zákona č. 55/2017 Z. z. o štátnej službe a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o štátnej službe“) v spojení s § 82 ods. 4 zákona o štátnej službe došlo dňom 15.07.2020 ku skončeniu štátnozamestnaneckého pomeru na základe zákona štátneho zamestnanca: A. B. K., druh štátnej služby: dočasná štátna služba, funkcia: F. I. L. z dôvodu odvolania z funkcie F. I. L. F. R. P. O. Q. č. 471 z 15. júla 2020, dňom 15. júla 2020 a potvrdenia Ministerstva vnútra Slovenskej republiky podľa § 86 zákona č. 55/2017 Z. z. o štátnej službe a o zmene a doplnení niektorých zákonov o štátnej službe z 15.07.2020, č. O./XXXXXX štátnemu zamestnancovi: A. B. K., druh štátnej služby: dočasná štátna služba, z ktorého zistil dobu trvania štátnozamestnaneckého pomeru od 04.12.2014 do 15.07.2020. Z oznámenia o skončení pracovného pomeru z 15.07.2020 vyplynulo, že primátorka mesta F. J. H. N. oznámila žalobkyňi, že jej pracovný pomer uzavretý na dobu určitú na základe pracovnej zmluvy z XX.XX.XXXX v znení jej dohôd o zmene pracovnej zmluvy v spojení s uznesením A. M. A. F. E. XXX/XXXX M. XX.X.XXXX O. S. XX.XX.XXXX, a to z dôvodu zániku verejnej funkcie, do ktorej bol A. B. K., riaditeľ F. G. H. I. dlhodobo uvoľnený a jeho nástupom na pracovné miesto, z ktorého bol dlhodobo uvoľnený dňa 16.07.2020 s tým, že prevzatie tohto oznámenia žalobkyňa potvrdila svojím podpisom. Následne vychádzal z oznámenia žalobkyne doručeného žalovanému 03.08.2020, že v súlade s § 71 ods. 2 ZP sa jej zmenil pracovný pomer na dobu neurčitú a naďalej trvá, ako aj z odpovede žalovaného žalobkyňi z 11.08.2020, podľa ktorého funkcia riaditeľky F. G. H. I. skončila žalobkyňi dňom 15.07.2020 a jej tvrdenie o zmene pracovného pomeru na dobu neurčitú je právne irelevantné a ďalších vyjadrení žalobkyne k predmetnej záležitosti. Súčasne vychádzal zo Štatútu F. G. H. I. P. F., podľa ktorého žalovaného zriadilo A. M. P. F. R. E. XX/XXXX M. XX.XX.XXXX podľa § 11 ods. 3 písm. i) zákona č. 369/1990 Zb. o obecnom

zriadení v znení neskorších predpisov, a to dňom 01.05.1992 ako mestskú príspevkovú organizáciu: F. G. H. I. (T. U. „F.“), O. O. V. C. R. E. XX P. F., J.: XXX XXX XX, v ktorom pokiaľ ide o riadenie a organizáciu, v článku 3. bod 1. je uvedený: „Štatutárnym orgánom F. W. riaditeľ, ktorý je vymenúvaný a odvolávaný v zmysle § 11 ods. 4 písm. l) zákona č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení v znení neskorších predpisov. Riaditeľa v čase neprítomnosti zastupuje v plnom rozsahu práv a povinností riaditeľom určený zástupca riaditeľa.“ Podľa Dodatku č. 1 k Štatútu F. G. H. I. P. F. M. XX.XX.XXXX, ktorý nadobudol účinnosť dňa 01.05.2019 štatutárnym orgánom príspevkovej organizácie je riaditeľ príspevkovej organizácie, ktorého menuje a odvoláva mestské zastupiteľstvo na návrh primátora mesta. Riaditeľ zastupuje príspevkovú organizáciu navonok. Riaditeľ príspevkovej organizácie je pracovníkom príspevkovej organizácie a zodpovedá za svoju činnosť mestskému zastupiteľstvu a primátorovi mesta v rozsahu tohto štatútu. Okrem toho vychádzal súd prvej inštancie z výsluchu žalobkyne ako aj z výsluchov svedkov A. Q. F., A. F. M., A. A. F., B. D., A. B. K. a čestných prehlásení A. A. F. zo 04.12.2020 a J. F. A. zo 07.12.2020.

5. Právne súd prvej inštancie uzavrel, že výpoveďami svedkov, čestnými prehláseniami, SMS správami a mailovou komunikáciou bola potvrdená len tá skutočnosť, že žalobkyňa bola prítomná 16.07.2020 v práci a zúčastnila sa V. ročníka festivalu architektúry a dizajnu X. XXXX a že A. B. K. jednoznačne potvrdil, že žalobkyňu oboznámil deň vopred t.j. 15.07.2020 s tým, že bol odvolaný z funkcie F. I. L. F. G. XX.XX.XXXX a od 16.07.2020 sa opäť ujíma funkcie riaditeľa F. a že od uvedeného dátumu nie je riaditeľkou ani zamestnankyňou F.. Zároveň potvrdil, že uvedený svedok o akcii X. XXXX nevedel a že žalobkyňi nedal súhlas, resp. nepožiadala ju o účasť na tomto stretnutí ani nikto zo strany zamestnávateľa, alebo A. F. a že B. D. potvrdila, že 16.07.2020 sa žalobkyňa nachádzala v práci, ale nevedela sa vyjadriť, či nejakú prácu vykonávala, pričom súčasne potvrdila, že pán K. oboznámil A. L. a žalobkyňu, že od 16.07.2020 nastupuje do zamestnania. Podľa názoru súdu prvej inštancie bolo iba rozhodnutím žalobkyne zúčastniť sa akcie, ktorej sa zúčastnil aj ďalší zamestnanec, avšak žalobkyňa si vzhľadom na vykonané dokazovanie musela byť vedomá, že už nevykonáva funkciu riaditeľky F. a teda účasť na uvedenej akcii musí byť minimálne s vedomím riaditeľa A. B. K.. Nadväzne na to konštatoval, že v aplikačnej praxi je v záujme preukázateľnosti skutočnosti, že zamestnávateľ nepočíta s výkonom práce zamestnanca pracujúceho v pracovnom pomere na určitú dobu po jej uplynutí obvyklé, že zamestnávateľ zašle oznámenie zamestnancovi, kedy sa mu končí pracovný pomer (ide len o úkon zamestnávateľa nad rámec povinností daných ZP, avšak týmto úkonom výslovne deklaruje svoju vôľu naďalej zamestnanca nezamestnávať). Podľa súdu prvej inštancie nebolo vykonaným dokazovaním preukázané, aby žalobkyňa s vedomím zamestnávateľa – žalovaného vykonávala prácu aj po 15.07.2020, a teda že by došlo k zmene pracovného pomeru žalobkyne z doby určitej na dobu neurčitú. Oznámenie o skončení pracovného pomeru zo strany primátorky A. F. M. XX.XX.XXXX doručené žalobkyňi 16.07.2020 s poukazom na vyššie uvedený bod 45. odôvodnenia napadnutého rozsudku vyhodnotil ako právne irelevantné. Pracovný pomer sa v zmysle citovaných zákonných ustanovení skončil kvalifikovaným uplynutím času t. j. na základe právnej udalosti dňa 15.07.2020 priamo zo zákona a v súlade s Uznesením A. M. A. F. M. XX.XX.XXXX E. XXX/XXXX a Dohodou o zmene pracovnej zmluvy zo dňa XX.XX.XXXX uplynutím doby určitej, a to zánikom verejnej funkcie A. B. K., ako F. I. L. P. F.. Od 16.07.2020 teda žalobkyňa nebola zamestnancom žalovaného, aj keď sa nesprávne domnievala, že aj naďalej ostala jeho zamestnancom (ako sama uviedla už prestala vykonávať funkciu riaditeľa F., ale sa domnievala, že zostala zamestnancom žalovaného). Nad rámec týchto dôvodov poukázal na skutočnosť, že žalobkyňa v žalobe vôbec neuvádzala telefonát medzi ňou a svedkom K. dňa XX.XX.XXXX, zmienila sa o ňom až pri výpovedi na pojednávaní, a že vo svetle výpovedí svedkyne D. a F. hodnotí skutočnosť, že by svedok K. žalobkyňi pri tomto telefonáte neuviedol najpodstatnejšiu okolnosť dňa, t. j. že žalobkyňa nebude od nasledujúceho dňa pôsobiť na pozícii riaditeľky žalovaného ako neutržateľný. Odmietol názor žalobkyne, že svojou účasťou na stretnutí X. S. XX.XX.XXXX došlo k transformácii jej pracovného pomeru na dobu určitú na pracovný pomer na neurčitý čas.

6. Voči napadnutému rozsudku podala z odvolacích dôvodov v zmysle § 365 písm. f) a h) CSP v celom rozsahu odvolanie žalobkyňa, žiadajúc rozhodnutie súdu prvej inštancie zmeniť a žalobe vyhovieť. Namietala záver súdu prvej inštancie, že sa pracovného stretnutia X. S. XX.XX.XXXX zúčastnila bez vedomia svedka K., ktorý je podľa nej v rozpore s obsahom výpovede označeného svedka citovanej v bode 39. odôvodnenia napadnutého rozsudku. Podľa názoru žalobkyne súd prvej inštancie vzal do úvahy skutočnosť, ktorá nevyplývala z vykonaných dôkazov, čím bol založený odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP. Odmietala účelovosť neuvedenia informácie o telefonáte so svedkom dňa 15.07.2020 v podanej žalobe poukazujúc na neskoršie svoje vysvetlenie vo vyjadrení zo 07.12.2020,

že označený svedok ju v predmetnom telefonickom rozhovore len žiadal o stretnutie nasledujúceho dňa. Podľa žalobkyne súd prvej inštancie opomína rozhodujúce skutočnosti vyplývajúce z vykonaných dôkazov, t.j. že svedok K. neurobil žiaden úkon, ktorým by žalobkyni zabránil vo výkone jej práce, keď v konaní sám vypovedal, že v účasti na porade jej nemohol zabrániť. Nadväzne rozporovala záver súdu prvej inštancie, že vo svetle svedeckých výpovedí svedkov D. a F. je vysoko nepravdepodobné, aby svedok K. žalobkyni pri telefonáte 15.07.2020 neoznámil najpodstatnejšiu okolnosť dňa, t. j. že žalobkyňa nebude od nasledujúce z toho dňa pôsobiť v pozícii riaditeľky žalovaného. Skutočnosť odvolania F. I. L. F. A. K. dňa XX.XX.XXXX nemožno podľa žalobkyne považovať za všeobecne známu skutočnosť akou je napríklad dátum, pričom záver súdu prvej inštancie v tomto smere podľa nej nemožno opierať len o svedecké výpovede niektorých zamestnancov žalovaného, podľa ktorých bola informácia o odvolaní F. I. L. R. XX.XX.XXXX známa, nakoľko tieto sú v rozpore s výpoveďami iných zamestnankýň žalovaného (svedkyň M. a F.), ktoré o tejto okolnosti v tom čase vedomosť nemali. V tomto kontexte poukazovala na ústavné limity voľného hodnotenia dôkazov vyplývajúce napríklad z nálezov Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 86/2020 z 08.09.2020, či sp. zn. II. ÚS 332/2018, ako aj svoje postavenie ako slabšej sporovej strany v individuálnom pracovnoprávnom spore. Podľa žalobkyne súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku postupoval v zjavnom rozpore s ochrannou funkciou pracovného práva, keď nielenže nechránil žalobkyňu ako zamestnanca proti svojvoľnému konaniu žalovaného, ktorý s ňou ukončil pracovný pomer po tom, ako sa ten zmenil z doby určitej na dobu neurčitú v rozpore s ustanoveniami ZP, ale ignoroval aj dôkazy svedčiace v jej prospech, nijako sa s nimi v napadnutom rozsudku nezaoberal a dokonca uviedol závery, ktoré z vykonaného dokazovania nevyplývajú. K odvolaciemu dôvodu v zmysle § 365 ods. 1 písm. h) CSP žalobkyňa poukázala na závery vyplývajúce z rozhodnutia Krajského súdu v Nitre sp. zn. 6CoPr/3/2020, rozsudku Krajského súdu v Prešove sp. zn. 20CoPr/3/2018 ako aj komentár k § 71 ods. 2 ZP konštatujúc, že súd prvej inštancie vo veci nerozhodol v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít. Vzhľadom na to, že svedok K. podľa žalobkyne potvrdil, že už XX.XX.XXXX vedel, že žalobkyňa bude pokračovať vo výkone práce účasťou na porade k X., keďže mu to sama povedala, označila za nespornú skutočnosť, že žalobkyňa pokračovala vo výkone práce pre žalovaného s jeho vedomím a že svedok K., ako riaditeľ žalovaného ani nikto iný nevykonal žiadny úkon, ktorým by žalobkyni zabránil vo výkone práce dňa 16.07.2020 pokračovať. Tvrdenie svedka K., že v telefonáte dňa XX.XX.XXXX žalobkyni zakázal, aby XX.XX.XXXX išla na poradu k X. nebolo ničím preukázané, pričom vzhľadom na jeho podriadenosť a lojalitu k žalovanému a skutočnosť, že nahradil žalobkyňu na jej mieste je na jeho výpoveď nutné nahliadať ako na nedôveryhodnú. Podľa žalobkyne svedkovi K. nič nebránilo prísť do sídla žalovaného a plniť si svoje pracovné povinnosti dňa XX.XX.XXXX, keď tvrdil, že je jeho riaditeľom a napriek domnejšej povinnosti odovzdávať I. L. bolo jeho povinnosťou byť v sídle žalovaného, obzvlášť ak preukázateľne I. L. podľa jeho vyjadrenia „odovzdal“ viac ako hodinu pred tým ako žalobkyňa odišla zo sídla žalovaného na poradu k X., teda nešla na poradu k X. Istivo v neštandardnom čase, či vyhýbajúc sa sídlu žalovaného, ako s obľubou opakuje žalovaný. Na základe toho, že žalobkyňa nemala vedomosť o tom, že nastala skutočnosť zakladajúca skončenie jej pracovného pomeru, dňa XX.XX.XXXX pokračovala riadne vo výkone svojej práce, tak ako jej to vyplývalo z pracovnej zmluvy, čím sa jej pracovný pomer z doby určitej zmenil na pracovný pomer na dobu neurčitú, pričom oznámenie o skončení pracovného pomeru z XX.XX.XXXX, ktoré jej bolo doručené dňa XX.XX.XXXX je podľa žalobkyne neplatným skončením pracovného pomeru, pričom žiadny iný úkon smerujúci k skončeniu jej pracovného pomeru žalovaným nebol uskutočnený. Napadnutý rozsudok podľa žalobkyne neobsahuje náležitosti vyžadované § 220 ods. 2 CSP neuvádza, z ktorých dôkazov súd vychádzal, ani ako ich vyhodnotil, pričom v strohých úvahách uvedených v bodoch 59. až 65. sú uvedené závery, ktoré sú v zrejmom rozpore s vykonaným dokazovaním.

7. K odvolaniu žalobkyne sa podaním z 20.01.2025 vyjadril žalovaný, ktorý napadnutý rozsudok Okresného súdu Poprad považoval za vecne správny a žalobkyňou uplatnené odvolacie dôvody za nenaplnené. Žalobkyňa podľa neho v odvolaní nesprávne interpretuje záver súdu prvej inštancie vyslovený v bode 56. odôvodnenia napadnutého rozsudku poukazujúc na jeho kontext s bodom 65. odôvodnenia napadnutého rozsudku. Poukazujúc na obsah jednotlivých dôkazov vykonaných pred súdom prvej inštancie zvýraznil, že pracovný pomer žalobcu u žalovaného skončil dňa XX.XX.XXXX priamo zo zákona uplynutím doby určitej – zánikom verejnej funkcie A. K. ako F. I. L., pričom podľa žalovaného bolo preukázané, že o odvolaní A. K. žalobkyňa bola informovaná už XX.XX.XXXX. Odmietol, že by sa žalobkyňa zúčastnila porady k X. s vedomím nadriadeného, nakoľko dňa XX.XX.XXXX B. A. K. V. riaditeľom žalovaného, a teda ani žalobkyne, že v ranných hodinách dňa XX.XX.XXXX A. K. odovzdával funkciu prednostu I. L. novému prednostovi, a že žalobkyňa

nemala žiadneho nadriadeného (ani na A. L. P. F.), nakoľko žalovaný je samostatná právnická osoba s právnou subjektivitou, ktorej najvyšším vedúcim zamestnancom je riaditeľ, a preto nemožno právne vyhodnotiť, že by sa označenej pracovnej porady zúčastnila s vedomím nadriadeného. Poukázal na neštandardnosť celej situácie, keď A. K. dňa XX.XX.XXXX ešte nebol riaditeľom F. H. S. XX.XX.XXXX, kedy už bol riaditeľom žalovaného, sa žalobkyňa urýchlene vybrala z pracoviska na pracovnú poradu ešte pred príchodom riaditeľa žalovaného, aby jej tento nemohol v účasti na tejto porade fyzicky zabrániť. Preto sa žalobkyňa na porade k X. S. XX.XX.XXXX zúčastnila nad rámec svojich kompetencií, bez súhlasu a vedomia zamestnávateľa, nakoľko v tom čase už nebola zamestnancom žalovaného, ani jeho riaditeľkou. Rovnako ako v priebehu celého konania, aj v odvolaní argumentoval istivosťou čestných prehlásení predložených žalobkyňou. Podľa žalovaného výsluchy svedkov A. K., p. D., F. F. a listinné dôkazy (výpis hovorov, registračné listy FO) svedčia jednoznačne v neprospech žalobkyne, týkajú sa merita vecí, kým svedkovia žalobkyne svedčia len o jej účasti na porade X., a teda sú právne bezvýznamné pre posúdenie zmeny pracovného pomeru z doby určitej na dobu neurčitú a posúdenie skutočnosti, či žalobkyňa išla na túto poradu so súhlasom a vedomím zamestnávateľa a či jej v tom bolo bránené. Navrhol napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť a žalovanému priznať náhradu trov odvolacieho konania.

8. V odvolacej replike z 30.01.2025 k vyjadreniu žalovaného k odvolaniu žalobkyňa nad rámec argumentácie uvedenej vo svojom odvolaní odmietla, že by svedok K. nemohol dňa XX.XX.XXXX žalobkyňu zabrániť vo výkone práce pre žalovaného (účasti na porade k X. po 10.00), nakoľko odovzdanie okresného úradu bolo podľa jeho výpovede skončené už o 8:30 označeného dňa, a že už o 8:45 sa mohol nachádzať v sídle žalovaného, a tak žalobkyňu zabrániť v účasti na porade k X. po 10:00. Nadväzne namietala rozporupnosť tvrdení žalovaného týkajúce sa konania svedka K. dňa XX.XX.XXXX a XX.XX.XXXX a zvýraznila, že svedok K. ako riaditeľ žalovaného bol jediný oprávnený zabrániť žalobkyňu v ďalšom výkone jej práce, avšak neurobil nič pre to, aby žalobkyňu zabránil prácu vykonávať a ani bezprostredne po odovzdaní pozície prednostu neprišiel do sídla žalovaného. Vo vzťahu k výpovedi svedka F. namietala, že jeho vedomosť ani vedomosť vrátnika o návrate svedka K. na post riaditeľa žalovaného dňa XX.XX.XXXX nezakladá ani nepreukazuje vedomosť žalobkyne o tejto skutočnosti a vo vzťahu k výpovedi svedkyne D. namietala, že nebola pritom, ako svedok K. žalobkyňu informoval o jej odvolaní z funkcie F. I. L.. Odmietla tiež argumentáciu voči čestným vyhláseniam, ktoré žalobkyňa predložila, tvrdiac, že to čo je v nich uvedené bolo potvrdené následnými svedeckými výpoveďami.

9. Žalovaný v odvolacej duplike zo 17.02.2025 opakovane poukázal na skutočnosti vyplývajúce z dokazovania (výsluchov svedkov) i svoju, v priebehu konania, už opakovane prezentovanú právnú argumentáciu. Zopakoval, že v danom prípade nebola splnená zákonná podmienka pokračovania zamestnanca vo výkone práce s vedomím zamestnávateľa, z dôvodu ktorého nedošlo k zmene pracovného pomeru žalobkyne z doby určitej na dobu neurčitú a pracovný pomer žalobkyne sa skončil uplynutím doby, na ktorú bol dohodnutý bez toho, aby bol potrebný akýkoľvek úkon zo strany žalovaného. Keďže ku skončeniu pracovného pomeru výpoveďou nedošlo výpoveďou, ani okamžitým skončením, ani v skúšobnej dobe a ani dohodou - teda právnym úkonom zamestnávateľa, nemožno o neplatnosti skončenia pracovného pomeru žalobkyne vôbec rozhodovať nakoľko k takémuto právnemu úkonu vôbec nedošlo.

10. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací, v rámci kompetencií vyplývajúcich z ust. § 34 CSP, po zistení, že odvolanie žalobkyne bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP), preskúmal rozhodnutie súdu prvej inštancie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 378 a nasl. CSP bez toho, aby nariadil odvolacie pojednávanie podľa ust. § 385 CSP (a contrario) a na tomto pojednávaní zopakoval, či doplnil dokazovanie vykonané prvoinštančným súdom. Právnym dôsledkom takéhoto postupu odvolacieho súdu je jeho viazanosť skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie (§ 382, § 385 CSP). Pri preskúmaní napadnutého rozsudku bol odvolací súd viazaný dôvodmi podaného odvolania do tej miery, že napadnutý rozsudok nebol oprávnený preskúmať z iných dôvodov, než ktoré boli výslovne uvedené v podanom odvolaní. Výnimkou by mohli byť len vady konania, ktoré sa týkajú procesných podmienok, aj keď neboli v odvolacích dôvodoch uplatnené (§ 380 ods. 1, 2 CSP). Pretože rozsudok vo veci samej musí byť verejne vyhlásený, odvolací súd uverejnil v zákonom stanovenej lehote miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu a webovej stránke Krajského súdu v Prešove (§ 378 ods. 2, § 219 ods. 1, 3 CSP).

11. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v odvolacom konaní v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov nastal u rozhodnutia súdu prvej inštancie suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

12. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích námietok v kontexte s namietanými nesprávnymi skutkovými zisteniami a nesprávnym právnym posúdením veci, teda to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (napr. Ústavný súd SR, sp. zn. II.ÚS 78/05).

13. K odvolaciemu dôvodu v zmysle § 365 ods. 1 CSP písm. f) CSP, t.j. že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam odvolací súd uvádza, že dokazovanie je procesný postup založený na vykonávaní jednotlivých dôkazných prostriedkov súdom a ich následnom zhodnotení. Zistenie skutkového stavu, ktoré objektívne zodpovedá stavu veci je jednou z najdôležitejších činností v rámci sporového konania, pretože je základným predpokladom vôbec pre rozhodnutie súdu. Dôkazmi overený skutkový stav je významný aj z hľadiska posúdenia správnosti tvrdení strán sporu a unesenia dôkazného bremena, ktoré je predpokladom ich úspešnosti, a to obzvlášť v sporovom konaní (primerane rozsudok NS SR sp. zn. 4Cdo/256/2012). Odvolací súd zdôrazňuje, že súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strany sporu a procesný postoj strany sporu zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť súdu akceptovať návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Súd sú však povinné na všetky uvedené procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom strana sporu uplatňuje svoje nároky alebo sa bráni proti ich uplatneniu, prípadne štádia civilného procesu.

14. K námietke nesprávnych skutkových zistení vyvedených z vykonaných dôkazov odvolací súd ďalej uvádza, že vykonané dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti. Vyhodnotenie vykonaných dôkazov súd uvedie v odôvodnení rozsudku podľa § 220 ods. 2 CSP. Voľné hodnotenie dôkazov súdom neznamená ľubovôľu hodnotenia. Súd hodnotí jednotlivý dôkaz z hľadiska jeho dôležitosti, zákonnosti a pravdivosti. Po individuálnej selekcii následne súd hodnotí všetky dôkazy vo vzájomnej súvislosti. K nesprávnym skutkovým zisteniam z vykonaných dôkazov súd dospeje nesprávnym vyhodnotením dôležitosti alebo pravdivosti dôkazov, alebo porušením pravidiel formálnej logiky.

15. K odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP, t. j. nesprávnemu právnemu posúdeniu veci súdom prvej inštancie odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Je to činnosť súdu spočívajúca v podradení zisteného skutkového stavu príslušnej právnej norme, ktorá vedie súd k záveru o právach a povinnostiach účastníkov právneho vzťahu. Riešenie právnej otázky (quaestio iuris) prebieha v procese právneho posudzovania veci, pri ktorom súd uvažuje o určitej právnej norme, zamýšľa sa nad možnosťou (potrebou) jej aplikácie, skúma jej obsah, zmysel a účel, normu interpretuje a na podklade svojich skutkových zistení prijíma právne závery o existencii alebo neexistencii dôvodu pre aplikovanie predmetnej právnej normy na posudzovaný prípad (pozri napr. uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 9Cdo/23/2021 z 29.09.2021). Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. Omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (pozri napr. Najvyšší súd SR, sp. zn. 7 Cdo 7/2010).

16. Odvolací súd konštatuje, že vo veci bol súdom prvej inštancie zistený skutkový stav v postačujúcom rozsahu a zo zistených skutočností bol ustálený vecne správny právny záver. Na uvedenom sa nič nezmenilo ani v priebehu odvolacieho konania, pričom odvolací súd súčasne pre absenciu nových, pre posúdenie prípadu podstatných dôkazov dospel k názoru, že od zopakovania súdom prvej inštancie vykonaného dokazovania nemožno očakávať také závažné zmeny, ktoré by zvrátili zistený skutkový

stav ako aj právne posúdenie prípadu realizované súdom prvej inštancie. Odvolací súd si preto osvojuje vecne správne odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie, na ktoré poukazuje a na zvýraznenie vecnej správnosti napadnutého rozhodnutia ako aj k odvolacím dôvodom žalobkyne dopĺňa nasledovné.

17. Z medzi stranami nesporných tvrdení ako aj z pripojených dôkazov je nepochybné, že žalobkyňa bola zamestnankyňou žalovaného od XX.XX.XXXX na základe pracovnej zmluvy z toho istého dňa, ktorej obsah bol zmenený následnými dohodami o zmene pracovnej zmluvy z XX.XX.XXXX, XX.XX.XXXX H. XX.XX.XXXX, pričom pracovný pomer bol dohodnutý na dobu určitú, v jej konečnom znení „do návratu A. B. K., ktorý je dlhodobovo uvoľnený na výkon verejnej funkcie, do funkcie riaditeľa F. G. H. I., resp. do skončenia alebo zániku jeho pracovného pomeru, ak by táto skutočnosť nastala skôr“, s dohodnutým druhom práce: „riaditeľka F. G. H. I.“. Riaditeľ žalovaného je v zmysle čl. 3 bodu 1. štatútu zo 07.04.2014 štatutárnym orgánom žalovaného ako príspevkovej organizácie A. F., vymenúvaného a odvolávaného v zmysle § 11 ods. 4 písm. l) zákona č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení v znení neskorších predpisov a v zmysle čl. 3 bodu 2. tohto štatútu zastupuje F. navonok a koná v jeho mene, zodpovedá za splnenie poslania a úloh F., za správne uplatňovanie a dodržiavanie zásad finančnej, mzdovej a personálnej politiky, zákonnosť, pracovnú disciplínu, ekonomickú a kontrolnú činnosť, hospodárenie s majetkom a za jeho ochranu. Pre posúdenie prípadu je tiež relevantné, že A. B. K. bol dňa XX.XX.XXXX odvolaný z funkcie F. I. L. F. uznesením Vlády SR č. 471 z 15.07.2020 dňom XX.XX.XXXX, čím mu zo zákona skončil jeho štátnozamestnanecký pomer.

18. V zhode s názorom súdu prvej inštancie ako aj obidvoch sporových strán vyjadrených nimi v odvolacom konaní považuje aj odvolací súd za najzásadnejšie pre rozhodnutie veci posúdenie, či sa žalobkyňa dňa XX.XX.XXXX zúčastnila pracovnej porady k X. s vedomím zamestnávateľa, t.j. žalovaného. Iba v takom prípade by mohlo v zmysle § 71 ods. 2 ZP dôjsť k prekvalifikácii (zmene) pracovného pomeru z dohodnutého na dobu určitú na pracovný pomer na neurčitý čas. Označené ustanovenie citované súdom prvej inštancie v bode 51. odôvodnenia napadnutého rozsudku tak v prípade splnenia podmienok v ňom vymedzených zakladá fikciu zmeny pracovného pomeru, čo znamená, že jeho zmena nastane aj bez uzatvorenia právneho úkonu konkrétnymi účastníkmi pracovnoprávneho vzťahu.

19. V zmysle ustálenej súdnej praxe, pre zmenu pracovného pomeru z dohodnutého na dobu určitú na pracovný pomer na neurčitý čas nie je dôležité, či zamestnanec pokračuje vo výkone doteraz dohodnutého a vykonávaného druhu práce, alebo začne vykonávať úplne inú prácu, a to bez ohľadu na to, či táto práca je súladná s druhom práce dohodnutým v pracovnej zmluve. Pre záver o pokračovaní v práci s vedomím zamestnávateľa postačuje, že o ďalšom výkone práce zamestnanca vedel akýkoľvek vedúci zamestnanec, ktorý je zamestnancovi nadriadený, napríklad najbližší nadriadený vedúci zamestnanec, bez toho, aby mu v tom zamestnávateľ (člen štatutárneho orgánu alebo iný nadriadený vedúci zamestnanec) zabránil. Pokiaľ však takýto vedúci zamestnanec dá zamestnancovi nepochybné najavo, že s ďalším výkonom práce nesúhlasí, nemalo by dôjsť k zmene pracovného pomeru na neurčitý čas. V prípade, že o ďalšom výkone práce najbližší nadriadený vedúci zamestnanec zamestnávateľa nevedel, k prekvalifikácii pracovného pomeru z doby určitej na čas neurčitý nedôjde. K rovnakému záveru pritom možno dospieť aj v prípade, ak zamestnávateľ svoj nesúhlas s ďalším výkonom práce neprejavil v dôsledku omylu, ktorý u zamestnávateľa zamestnanec vyvolal a tiež v prípade ak by Zákonníkom práce stanovená fikcia zmeny obsahu pracovného pomeru bola v rozpore s prejavenu vôľou účastníkov pracovnoprávneho vzťahu resp. ich prezentovaným postojom.

20. V okolnostiach súdeného prípadu žalobkyňa namieta, že z vykonaného dokazovania nevyplývalo, a ani v konaní nevyšlo najavo, že by svedok A. K. ako riaditeľ žalovaného dňa XX.XX.XXXX nevedel, že žalobkyňa bude dňa XX.XX.XXXX pokračovať v práci, v súvislosti s čím cituje z výpovede tohto svedka realizovanej súdom prvej inštancie, z ktorej má vyplývať, že svedok bol žalobkyňou o pracovnej porade k X. a o zámere jej účasti na nej oboznámený. Z obsahu spisu je zrejmé, že výsluchy označeného svedka a žalobkyne sa zhodujú v tom, že svedok žalobkyňu kontaktoval telefonicky dňa XX.XX.XXXX, kedy sa dohodli na vzájomnom stretnutí nasledujúceho dňa a že žalobkyňa svedkovi oznámila aj svoju účasť na porade k X.. Keďže žalobkyňa v konaní popierala, že by jej svedok v rámci tohto telefonického rozhovoru oznámil svoje odvolanie z funkcie F. I. L. a nástup do funkcie riaditeľa žalovaného nasledujúcim dňom a tým aj skončenie jej pracovného pomeru, ako aj, že by jej oznámil nesúhlas s jej účasťou na danej porade nasledujúceho dňa, súd prvej inštancie mal opodstatnene za to,

že nad rámec medzi stranami zhodných tvrdení ide o tvrdenie proti tvrdeniu, ktoré neboli preukázané žiadnym iným dôkazom. Potom ale vôbec nemožno dospieť k záveru, že by označený svedok, ktorý sa dňom XX.XX.XXXX vrátil na funkciu riaditeľa (štatutárneho orgánu) žalovaného, mal informáciu aj o tom, že účasť žalobkyne na porade k X. dňa XX.X.XXXX má byť súčasne výkonom práce žalobkyne pre žalovaného, majúcej za následok zmenu v obsahu pracovného pomeru. V zmysle Krátkeho slovníka slovenského jazyka z r. 2003 je pojem „vedomie“ definovaný ako schopnosť človeka myslieť a uvedomovať si svoj vzťah k okoliu, v zmysle Synonymického slovníka slovenčiny z r. 2004 tiež stav, keď si človek niečo uvedomuje. Podľa názoru odvolacieho súdu, podmienka vedomosti zamestnávateľa (jeho najbližšieho nadriadeného zamestnanca), že jeho zamestnanec pokračuje po uplynutí doby, na ktorú bol pracovný pomer dohodnutý, vo výkone práce spočíva tiež v tom, že zamestnávateľ si uvedomuje (je uzrozumený so skutočnosťou), že zamestnanec vykonáva prácu pre neho, napriek tomu, že dohodnutá doba pracovného pomeru tomuto zamestnancovi už skončila. To v danej veci preukázané nebolo, nakoľko z dokazovania možno vyvodiť len záver, že svedok A. K. mal poznatok o účasti žalovanej na porade k X., nie však súčasne aj o tom, že na predmetnej porade bude žalobkyňa zastupovať žalovaného (t. j. vykonávať prácu pre žalovaného). Povinnosť zastupovať žalovaného navonok je podľa oboznámeného štatútu obsahom pracovných povinností riaditeľa žalovaného, pričom v okolnostiach prípadu mal svedok A. K. nepochybne vedomosť o tom, že dňom XX.XX.XXXX opätovne nastúpil na miesto žalobkyne; preto v súvislosti s týmto poznatkom nemožno u neho automaticky predpokladať vedomosť, že označenej porady sa žalobkyňa zúčastňovala ako riaditeľka (predstaviiteľka) žalovaného a teda že pre neho vykonávala prácu.

21. Odvolací súd vidí špecifickú prípadu v skutočnosti, že k skončeniu pracovného pomeru malo dôjsť u štatutárneho zástupcu zamestnávateľa, ktorý nad sebou nemá už žiadneho nadriadeného, opätovným ujatím sa tejto funkcie novým štatutárnym zástupcom po skončení doby prerušenia pracovnoprávneho vzťahu, ako aj že dĺžka pracovného pomeru žalobkyne na dobu určitú nebola vymedzená konkrétnym dátumom, teda závisela od udalosti, ktorej čas nebol vopred známy, pričom táto udalosť nastala náhle a od svedka A. K. vyžadovala aj ukončenie pôvodnej funkcie, t.j. odovzdanie I. L. novému F.. Ďalším špecifikom prípadu je skutočnosť že osoba, ktorá sa mala ujať výkonu funkcie štatutárneho zástupcu zamestnávateľa od žalobkyne v čase ňou tvrdeného výkonu práce po skončení pracovného pomeru na dobu určitú (svedok A. K.) tak urobila až potom, ako výkonom práce v tento deň malo podľa žalobkyne u nej dôjsť k transformácii pracovného pomeru na neurčitý čas. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že žalobkyňa pred súdom prvej inštancie sama uvádzala, že až po porade k X. dňa XX.XX.XXXX oznámila svedkovi A. K. sms správou možnosť sa s ním stretnúť. Pokiaľ za tejto situácie svedok až v priebehu dňa (a nie hneď v ranných hodinách) od žalobkyne prevzal výkon funkcie riaditeľa žalovaného (potom ako toho istého dňa formálne odovzdal funkciu F. I. L. po svojom odvolaní z nej), len formalistickým výkladom podmienok uvedených v § 71 ods. 2 ZP by bolo možné z účasti žalobkyne na predmetnej porade vyvodzovať bez ďalšieho zmenu jej pracovného pomeru na neurčitý čas. Zmyslom označeného ustanovenia je totiž umožniť zamestnancovi pokračovať vo výkone práce pre zamestnávateľa aj bez formálnej zmeny pracovnej zmluvy v prípade, ak zamestnávateľ si je výkonu práce zamestnanca vedomý (t. j. túto skutočnosť si uvedomuje), konkludentne s jej vykonávaním súhlasí a žiadnym spôsobom neprejaví s výkonom takejto práce nesúhlas.

22. Vzhľadom na správny právny záver súdu prvej inštancie o nedostatku vedomosti žalovaného o výkone práce žalobkyne pre neho dňa XX.XX.XXXX považuje odvolací súd námietky žalobkyne o tom, že svedok K. V. P. P. G. Y. Y. L., G. D. W. M. P. L. V. F. G. X., ako aj o vedomosti žalobkyne o odvolaní svedka z funkcie prednostu a tým o skončení jej pracovného pomeru u žalovaného až nasledujúceho dňa ako právne bezvýznamné. Hoci s ohľadom na výpovede svedkov D. a F. aj odvolací súd súhlasí so záverom súdu prvej inštancie, že žalobkyňa, napriek tomu, že to v konaní popierala, musela byť dňa XX.XX.XXXX svedkom A. K. telefonicky oboznámená so skutočnosťou, že označený svedok bol v uvedený deň odvolaný z funkcie F. a že nasledujúceho dňa začne u žalovaného vykonávať funkciu riaditeľa žalovaného, v dôsledku čoho ďalší výkon tejto funkcie žalobkyňou už XX.XX.XXXX nie je možný, vedomosť žalobkyne o tejto skutočnosti nemožno považovať za relevantnú pre právne posúdenie prípadu. Totiž pre žalobkyňou vyvodzovaný právny následok (t. j. transformáciu jej pracovného pomeru) je podstatná len vedomosť žalovaného o tom, že vykonáva pre neho závislú prácu po dátume, ktorým malo dôjsť k skončeniu dohodnutého pracovného pomeru na dobu určitú.

23. Ani skutočnosť, že žalobkyňa bola zamestnancom, a že v danom individuálnom pracovnom spore mala postavenie slabšej procesnej strany neznamená, že výklad hmotnoprávnej normy z oblasti

pracovného práva sa musí uskutočňovať vždy v prospech zamestnanca. Zmyslom zavedenia § 316 až § 323 do platného znenia CSP bolo v procesnoprávnej rovine zaviesť nástroje napomáhajúce zamestnancom ako slabšej procesnej strane v spore so zamestnávateľom ubrániť svoje práva, a nie viesť k výkladu hmotného práva bez spravodlivej rovnováhy vo vzťahoch medzi zamestnancom a zamestnávateľom.

24. Vzhľadom na vecne správny záver súdu prvej inštancie o nesplnení hmotnoprávnych podmienok vyplývajúcich z § 71 ods. 2 ZP pre zmenu pracovnoprávneho vzťahu medzi žalobkyňou a žalovaným z pracovného pomeru na dobu určitú na pracovný pomer na neurčitý čas, odvolací súd s výhradou rozvedenou nižšie konštatuje správne právne posúdenie veci súdom prvej inštancie a z neho plynúci záver o nedôvodnosti žalobkyňou podanej žaloby, osobitne čo do nároku na určenie, že pracovný pomer žalobkyne u žalovaného, ktorý vznikol na základe pracovnej zmluvy z XX.XX.XXXX trvá, ako aj čo do nároku na náhradu mzdy vyčíslenej v petíte napadnutého rozsudku za obdobie od XX.XX.XXXX S. XX.XX.XXXX.

25. Pokiaľ ide o nárok žalobkyne na určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru zo XX.XX.XXXX nad rámec už rozvedených dôvodov, odvolací súd poukazuje na obsah § 77 ZP, ktorý taxatívne vymedzuje spôsoby skončenia pracovného pomeru, v prípade ktorých je možné domáhať sa určenia jeho neplatnosti. Ide len o prípady neplatného skončenia pracovného pomeru výpoveďou, okamžitým skončením, skončením v skúšobnej dobe alebo dohodou, nie však o prípad skončenia pracovného pomeru na dobu určitú uplynutím dojednanej doby. Samotné oznámenie o skončení pracovného pomeru z XX.XX.XXXX má len deklaratórny význam, nakoľko nejde o právny úkon, s ktorým by bolo možné spájať právne následky v podobe skončenia pracovného pomeru. Vzhľadom na to je žaloba v tejto časti nedôvodná aj pre nesplnenie podmienok procesnej prípustnosti takejto žaloby o určenie právnej skutočnosti [§ 137 písm. d) CSP v spojení s § 77 ZP].

26. Odvolací súd preto v danej veci nezistil naplnenie odvolacích dôvodov uplatnených v odvolaní, t.j. podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP, mimo obsahu ktorých stojí aj námietka nedostatočného odôvodnenia napadnutého rozsudku uvedená v závere odvolania odvolateľa. Takáto námietka je právne významná iba vo vzťahu k odvolaciemu dôvodu v zmysle § 365 ods. 1 písm. b), t.j. že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala i patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces alebo § 365 ods. 1 písm. d), t.j. že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, ktoré však v danej veci odvolateľka v podanom odvolaní neuplatnila. Keďže vo veci bol v postačujúcom rozsahu zistený skutkový stav majúci podklad v správne vyhodnotených dôkazoch a zistené skutočnosti boli aj správne právne posúdené, predovšetkým podľa v napadnutom rozhodnutí citovaných zákonných ustanovení, odvolací súd nevzhladol v okolnostiach prípadu dôvody pre odvolateľkou navrhovaný postup podľa ust. § 388, resp. ust. § 389 ods. 1 CSP.

27. Správnemu výroku I. vo veci samej zodpovedá aj správny výrok II. o nároku na náhradu trov konania. Žalobkyňa nebola pri uplatnení nároku, o ktorom súd prvej inštancie rozhodol úspešne, preto žalovanému patrí náhrada trov konania v rozsahu vyjadrenom výrokom II. napadnutého rozsudku.

28. Z už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov vyplýva, že súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku strany sporu, ktorá ju nastolila. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty strán (viď napr. aj rozhodnutia ÚS SR II.ÚS 251/04, II.ÚS 200/09 a podobne). Na ďalšiu irelevantnú argumentáciu žalovaného, zachádzajúcu do nadbytočných podrobností, nespôsobilú už privodiť úspech odvolaniu, preto odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

29. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd postupom podľa ust. § 387 ods. 1 a 2 CSP napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil.

30. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ust. § 255 ods. 1, v spojení s ust. § 262 ods. 1 a § 396 ods. 1 CSP. Na základe týchto ustanovení odvolací súd priznal žalovanému

voči neúspešnej žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania rozsahu 100%, keďže v odvolacom konaní bola žalobkyňa v celom rozsahu neúspešná. Žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré by v zmysle ust. § 257 CSP nebolo dôvodné žalovanému priznať náhradu odvolacích trov neboli v okolnostiach prípadu vzhladnuté.

31. Podľa § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady všetkých priznaných trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

32. Toto rozhodnutie bolo senátom odvolacieho súdu prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP).

Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva (§ 125 ods. 2 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).